

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Ο Ράλφ κίτταξε στα παράθυρα του πύργου. Έπειτα γύρισε και είδε το ικρίωμα, με το καινούργιο σκονί που κουνιόταν δεξιά κι’ αριστερά στην πνοή του ανέμου.

‘Ο κόμης, με μιά σιγνή αδυγαμίας, βλέποντάς το έκραυε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες του.

— Πολλές φορές έχω ιδή την άταισία κρεμάλα, έμουμούρισε, και όμως τώρα μου φαίνεται πως τη βλέπω για πρώτη φορά. Νομίζει κανείς ότι το σκονί εκείνο καθώς το κουνεί ο άερας, μου γνέφει να τρέξω να πάω κοντά του.

— ‘Ο θάνατος της κρεμάλας, έκλαμπύρατε, τού ελεε ο δήμιος, φέρνει τους λιγότερους πόνοσ από κάθε άλλο θάνατο.

— Μπορεί, μά άπισθήτοσε είνε θάνατος, ελεε ο Κανδάλ. Τέλοσ κατέβασαν τόν κατίδιο από τό άμάξι... Τότε τόν πλησίασε ένας από τούσ δικαστάσ, τού διάβασε πάλι τήν κατεδικαστική άπόφαση και τού απέτεινε τίσ ίδιεσ έρωτήσεις, πού τού ελεε άποτείνει και ό γραμματεύσ τού βασιανοσθηού.

— Δέν έδολοφόνησα τό μαρζήσιο Βάζα ! φώναξε κι’ αυτή τή φορά ο Κανδάλ κατηγορηματικώσ.

Τή στιγμή αυτή ένας άσπρομύλλησ γέροσ, πού ζοίτοσαν έσπλωμένοσ κοντά στην άγχώνη, σηκώθηκε και παραμερζήτοσ τούσ δολοφόροσ και τούσ χοροφύλακεσ προχώρησε ώσ τόν κατίδιο, τόν άγκάλιασε και φώναξε :

— Έλάτε τώρα, άθλιοι δικαστάι, έλάτε νό, μου πάρετε τό παιδί μου από τήν άγκάλιά μου ! Έλάτε νά ξεκολλήσοσε από τιά χέρια μου αυτό τό άθώο θήμα, πού σφαιμάζει ή σκληρότησ σας.

— Ναβερύ, καλέ μου Ναβερύ, γιατί ήρθες έδώ ; φώναξε ο κόμης.

— Ηρθα γιά νά σέ σώσο. Βλέπετε ! Δέν έχον τήν τόλμη νά μάσ χωρίσοον ! Καταλαβαίνον και οι ίδιοι ότι αυτό πού κάνουν είνε τρομερό έγκλημα. Καταδικάζουν τόν πιο δίκαιο άνθρωπο τού κόσμου ! Τόν άνθρωπο, πού δέν έκαμε ποτέ του κακό σέ κανέναν. Καλέ μου αυθεντά, θά σέ άφήσοον έλεύθερο. Εθ’ φύγομε, θά γυρίσομε πάλι στόν πύργο τού Κανδάλ...

‘Ο Ράλφ χαμογέλασε πικρά. — Καλέ μου Ναβερύ, τού μουμούρισε σιγανά στο αυτί, ένώ συγχρόνοσ τού ένχειρίζε κάποιον έργοσφο, πάρτε τή διαθήκη μου. Σου άφίνο μερικά κτήματα γιά νά περάσοσ ήσυχια και ξεκούραστα ώσ τό τέλος τής ζωής σου. Και τώρα σέ παρακαλώ νά φύγης. Φοβάμαι μήποσ τά δάκρυά σου μου λιγίσοον τήν ψυχή.

‘Ο Ναβερύ έξοικισε τή διαθήκη. — Δέ θά πεθάνετε ! φώναξε. ‘Η αν πεθάνετε, θά μείνω κι’ έγώ νά πεθάνω μαζί σασ !

Και ύστερα γυρίζοντασ πρós τούσ δικαστάσ, πού παρακολουθούσαν τή σκηνή αυτή, τούσ ελεε πνιγμένοσ από άγανάκτηση : — ‘Ε! σείσ άμφορόοι! Ούτε τιά νεύτα του, ούτε ή άμορφιά του δέ μπόρεσαν νά μιλάζουν τήν πέτρινη καρδιά σας ; ‘Η άγγελική του μορφή δέ σάς μιλεί γιά τήν αθώοτητά του ;

Και ό δυστοχιμένοσ γέροσ πνιγμένοσ από λυγμούσ, έσφιγγε στήν άγκάλιά του τόν κόμια.

‘Ο ιεροεξεταστήσ βλέποντασ πώσ αυτή ή σπαρακτική σκηνή δέ θά τελείωνε ποτέ, έκαμε νόημα στούσ χοροφύλακεσ νά διώξουν τό Ναβερύ από συγχρόνοσ έσβυσε τό κειρί πού κρατούσε. Αυτό ήταν τό σήμημα τής έκτελέσεωσ. ‘Αμέσωσ οι δύο βοηθοί τού δήμιου άπασαν τόν κόμια και τόν άνέβασαν στο ικρίωμα, ένώ οι χοροφύλακεσ έσαντο τό γέρο-Ναβερύ πού θρηνούσε άπελπισμένα και τόν έσπρωξανε πίσω από τήν παρατάξη τών στρατιωτών, μέσα στο πλήθοσ. ‘Ο όχλοσ τόν υποδέχτηκε με γιοιχαίμοισ. ‘Ο δυστυχιμένοσ υπήρχεσ καταβάλλοντασ όση δύναμη τού άπομένε, προσπάθησε νά διάσχιση τό πλήθοσ και νά τρέξη και πάλι πρós τόν κυρίο του.

‘Ηταν όμως άργά... Γιατί είδε άξαφνα ύφώνοντασ τιά μάτια, τό σάμμα τού κόμητοσ νά αιώφεται στο κενό, κρεμασμένο από τό άπαισιο σκονί τής άγχώνησ !...

‘Αφροσ τότε μιά άλλόκοτη κραυγή : — ‘Α ! Οί καιούργοι ! Τόν έδολοφόνησαν ! Τόν έσκότωσαν !... Μού τόν σκότωσαν !...

Και άν ν’ άπόχητοσ άξαφνα κάποια δύναμη ύπερφυσική, διέσχισε τό πλήθοσ και τή διπλή γραμμή τών στρατιωτών και πέρνοντασ φέρα χτύπησε τό κεφάλι του στο ικρίωμα και κυλίστηκε κάτω άναίσθητοσ.

‘Η μοναδική άφοσίωση τού γέρο-ύτηρότη, πού δέν ήθελε νά ζήση μετά τό θάνατο τού κυρίου του,συνεκένωσε τίσ ψυχέσ τού πλήθοσ. ‘Ο όχλοσ αυτόσ, πού λίγεσ στιγμήσ πριν ελεε τυφλωθή από τό μίσοσ

κατά τού κόμητοσ Κανδάλ, άρχισε τώρα νά δοκιμάζη κάποια μεταμέλεια, κάποια συμπάθεια πρós τά δύο θήματα.

— ‘Αν ο Κανδάλ δέν ήταν έντοχοσ ; μουμούρισαν μερικοί. ‘Η ιδέα ότι διεπραχθή δικαστικό έγκλημα διεδόθη στα πλήθη με γρηγοράδα άστραπήσ και σέ λίγο ακούσθηκαν από παντού φωνέσ :

— Είνε άθώοσ ! Είνε άθώοσ ! Συμφορά σ’ εκείνοσ πού τόν κατέδικασαν !...

Τότε ακούσθηκε μιά βροντερή κι’ έπιβλητική φωνή : — Μά τίσ βροντέσ τού Θεού ! Πολύ άργά τό συλλογιστήκατε. πανάθλια κτήνη ! Πίσω, ούτιδανοί ! Πίσω άρχεοί ! Χαιφεμαρία, σάρωσε μου αυτό τό άξιοδακρύνο σκυλολόο !

‘Ηταν ό γνωστόσ μασ λοχαγόσ Ρολλάνδοσ Φερουλλιάσ, ό όποιοσ άγανακτούσε έναντίον τού ήλιθίου πλήθοσ πού άλλαξε τόσο άργά γνώμη.

‘Ο Χαιφεμαρίασ, άφού σκόρπισε τόν όρνούμενο κόσμο, κεντρίζοντασ τό άλόγο τού πλησίασε πάλι στο Ρολλάνδο.

— Λοχαφέ, τού ελεε, έκαμα ίσοσ άσχημα νά σέ ύπακούσω. Χαιφε, Μαρία ! Τή συγκίνηση όλου αυτού του δόγλου, τή δοκιμάζω τώρα κι’ έγώ.

— Διάβολε ! είνε φυσικό. Κ’ έγώ τό ίδιο έχω πάθει ! — ‘Εν τούτοσ είπατε ότι όλεσ ή άποδείξει τόν έπάρυναν. — Κεραυνοί τού Θεού ! ‘Η άποδείξει ! Μόνο γιά τό χατήρι τού δυστοχιμένοσ υπήρχε τά συγχωρούσα τόν Κανδάλ.

Τό παράτημα τής άγχώνησ ελεε καταστραφή πειά και έμνε μονάχα ή κρεμάλα με τό θλιβερό φορτίο τής.

Τό κορμί τού Κανδάλ κουνιόνταν άταισία στο κενό. Καμιά φρικίαση δέν τάραξε πειά τό σάμμα τού κρεμασμένοσ. Καμιά σύσπαση δέ ζωνάνευσε τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του, πού τώρα ελεε άρχίσει νά μελανιάζη.

Καμιά δεκαριά άνθρωποσ έκει κοντά φιλονεικούσαν ποίωσ ν’ άγοράση τό σκονί τού άπαγοσυνθέντοσ, τό όποιο θεωρείται ώσ φυλαχτό.

— Είκοσι λίφρες, δίνο είκοσι λίφρες ! φώναξε ένας. — ‘Εγώ, τριάντα ! πλειοδοτούσε δεύτεροσ.

— ‘Εγώ, σαράντα ! ‘Εκραξε τρίτοσ. — Μά, κύριοί μου, έλεγε ό ένας άπ’ τούσ βοηθούσ τού δήμιου, γιά ένα τόσο περίφημο σκονί, δέν είνε άρεζτά αυτά πού δίνετε. ‘Εγώ δέν τό πουλώ ούτε γιά έκατό λίφρες ! ‘Επειτα μπορώ νά τό κόψω κομμάτια - κομμάτια και νά τό πουλήσω λιανικόσ και νά κερδίσο πολύ περισσότερο ! Δέν τό δίνο λοιπόν ούτε λεπτό λιγότερο !...

Τή στιγμή εκείνη πλησίαζε ό Χαιφεμαρίασ. — Διαλυθήτε ! φώναξε.

— Κύριε Χαιφεμαρία, τόν παρεκάλεσε ένας από τούσ άγοραστέσ, θέλω ν’ άγοράσω τό σκονί τού κρεμασμένοσ κι’ αυτόσ ό άρχειοσ μου ήνα έκατό λίφρες.

— Είνε κλέφτησ όπωσ είσαι κι’ εού και κάνε γρήγορα μεταβολή και μάξ !

Οί άγορασται έφωγαν κι’ άπομένε ό Χαιφεμαρίασ με τό δήμιο και τούσ δύο βοηθούσ του.

LIX ΤΟ ΠΤΩΜΑ

‘Ο Χαιφεμαρίασ άφού τοποθέτησε σκοπούσ γύρω από τήν άγχώνη, διάταξε νά μήν πλησίαση κανείσ και νά μήν έπιτρέψουν νά ξεκρεμαστή τό πτώμα πριν νά φωτισή.

‘Υστερα πεζέβοντασ από τό άλόγο τού πλησίασε τό γέρο - Ναβερύ, πού ζοίτοσαν πάλι άκίνητοσ. ‘Ο Χαιφεμαρίασ σκύβοντασ τού άνασίκωσε τό κεφάλι.

— Τι με θέλετε... ρώτησε ό φτωχόσ γέροσ μισοσνερχόμενοσ, με βρυσμένη φωνή.

— Καλέ μου φίλε, τού ελεε ό Χαιφεμαρίασ, σ’ ένόμιμα, όπωσ και όλοσ ό κόσμοσ, γιά νεκρό, ζής άκόμα ; ‘Εχω νά σου κάμω μιά συμβουλή : Πήγαινε στο σπίτι σου γιατί τή νύχτα κάνει ψύχρα έδώ έξω.

— Οά τόν σκεπάσω καλά, μουμούρισε ό γέροσ. Δέ θά μου κρυώση τό παιδί μου, τό χερουβείμ μου...

— ‘Αν δέν μπορησ νά πάσ μονάχοσ σου στο σπίτι σου, θά σου δίωσω δύο άνθρωποσ μου νά σέ πάνε. Χαίρε, Μαρία κεχαριστήμην !... Θά ήταν πολύ σκληρό νά σάφρησομε νά ξενηματίση έξω, ελεε ό Χαιφεμαρίασ.

— Είνε σχεδόν παιδί μου, μουμούρισε πάλι ό Ναβερύ. Κίτταξε πώσ κοιμάτια και πόσο όφάοισ ενε... Κλείσε τήν πόρτα, γυναίκα, και φέρε έβλα ν’ άνάψη τή φωτιά, γιατί κάνει ψύχρα και τό παιδί μου, ό Ράλφοσ μου κρυώνει !...

‘Ο δυστυχιμένοσ τρελλάθηκε ! μουμούρισε ό Χαιφεμαρίασ. Τόσο τό καλύτερο γι’ αυτόν.

Σέ λιγάκι ό Ναβερύ άρχισε νά τραγουδιά ένα ναυοίμοιο σα νά βαστούσε στήν άγκάλιά του μωρό και ήθελε νά τό κοιμήση...

(‘Ακολουθεί)

